

ת"פ 2811/04/16 - מדינת ישראל נגד רומן שומייקו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 2811-04-16 מדינת ישראל נ' שומייקו

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרדמן-קיפניס
נגד
הנאשם רומן שומייקו
ע"י ב"כ עו"ד פרופס

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 13.2.17 במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמות עונשיות, הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן והורשע בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. לפי המוסכם הופנה הנאשם לשירות המבחן למבוגרים והתקבלו בעניינו תסקירים מיום 5.7.17, 5.11.17, 22.2.18 ומיום 5.7.18.

מעשי הנאשם:

1. במועד כתב האישום היו הנאשם והנפגעת פרודים זה מזו ולהם ילד משותף.
2. ביום 20.9.15, בשעה 15:00, במשרד הרווחה בחולון, איים הנאשם על הנפגעת ועל בן-זוגה באמרו לנפגעת: **"תמסרי להומו שלך, אתו גם לא סיימתי שהוא יבין שזה לא נגמר.. אני אזיין אותך עד הסוף ואותו גם, אני במקומו שהוא יודע כמה אנשים כועסים עליו, הייתי מסתובב רק עם שומר ראש. טוב עם זה נתעסק אחר כך"**.
3. לאחר מכן, בעקבות חילופי דברים בין הנאשם לנפגעת המשיך הנאשם ואיים על נפגעת באמרו: **"... אני אעשה כך שאף אחד לא יקבל את הרכב, מאמינה לי? אני לא שונא אף אחד, אני פשוט אמשך עם זה עד הסוף, אני אגמור את הכל, תאמיני לי כל כך הרבה כסף כבר בזבזתי, אז אני אשקיע עוד כזה סכום, אני באמת לא אתקמצן כדי לגמור אותך, נשבע לך בבריאותי"**.
4. לשאלת הנפגעת מה זאת אומרת שיגמור אותה ענה הנאשם: **"את תדעי את זה אח"כ אני לא אספר לך, נפגעת, תאמיני לי נפגשתי עם אנשים, אני יודע מה לעשות וכיצד לעשות, אני יודע שזה יעלה לי כסף, כסף**

בשבילי זה כלום".

נסיבות העבירה- קביעת מתחם העונש ההולם:

1. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן של שלוות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין מגנה עבירה זו על ערך נוסף- חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעיתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 ליכטמן נגד מ.י, (1989)).
2. בענייננו הנאשם הטיל מורא על הנפגעת בכך שאמר לה שיפגע בה ובבן זוגה במסגרת התסקיר הנאשם מסר, כי האיומים נאמרו מתוך מצוקה רגשית ועל רקע פרידתם והקושי לקבל את המציאות החדשה.
3. מתחם העונש המקובל בעבירות איומים שעיקרם מילולי בלבד, נקבע בין מאסר מותנה לשמונה חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי. מתחם זה יפה גם בענייננו.

דחיית של עתירת ההגנה לביטול הרשעת הנאשם:

1. הלכת כתב הידועה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מ.י. (1997)) שאושרה שוב ושוב על-ידי בית המשפט העליון, קובעת כי ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה הם חריגים לכלל הקובע כי מי שביצע עבירה, יורשע. שימוש באמצעים חריגים אלו מחייב קיומם של שני תנאים מצטברים - פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשם, וטיב העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה. בית המשפט העליון קבע לא-פעם, כי קיומה של אפשרות לפגיעה תעסוקתית אינו נחשב כפגיעה חמורה וקונקרטית בשיקום הנאשם, וכך במיוחד כשניתן שיקול דעת לרשות מסדירה.
2. הנאשם חושש שהרשעה תוביל לפגיעה בפרנסתו. הנאשם עובד כאיש תחזוקה, וכן עובד כטכנאי מזגנים. לא ברור כלל כיצד עתיד עתידו המקצועי של הנאשם להינזק מעצם ההרשעה.
3. עתירת ההגנה נדחית אפוא והרשעתו של הנאשם תעמוד על כנה.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה- קביעת מתחם העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1981, גרוש, אב לילד כבן 7. סיים 12 שנות לימוד במכללה הטכנולוגית של חיל האוויר במגמת חשמל- אלקטרוניקה מסלול מערכות פיקוד ובקרה. שירת שירות סדיר מלא והמשיך לשרת במערך המילואים. הנאשם עובד במשרה חלקית כאיש אחזקה בהוסטל לבעלי צרכים מיוחדים וזאת החל מיום 1.6.14 ולשביעות רצון מעסיקיו, בנוסף עובד כטכנאי מזגנים בעסק בבעלות אחיו (לא הוצגו מסמכים).
2. הנאשם נולד באוקראינה, בהיותו כבן 12 עלה ארצה עם משפחתו, התקשה ברכישת השפה אך היטיב להסתדר מבחינה חברתית. אביו נהג לצרוך אלכוהול באופן לא מבוקר ובתקופת גיל ההתבגרות הוריו התגרשו ככל הנראה

ובעיית השתייה עמדה ברקע לפרידת הוריו. אביו נפטר באופן פתאומי בהיותו בגיל 46.

3. הנאשם נעדר עבר פלילי.

4. הנאשם והנפגעת מכירים מילדות כאשר התגוררו באוקראינה. עם עלייתו ארצה הקשר נותק וחודש כעבור 15 שנים באמצעות אינטרנט. הוא נישא לנפגעת בהיותו בן 28 ותאר מערכת יחסים טובה וחברית אך עם השנים חש תחושת ריחוק הדרגתית וחלה הסלמה על רקע משבר אמון, בשיאו עזבה הנפגעת את הבית עם בנם המשותף.

5. הנאשם מסר, כי הרקע לביצוע העבירה הינו משבר אמון, פרידה ופירוק התא המשפחתי והקושי שלו לקבל את המציאות החדשה.

6. בתחילת הקשר עם שירות המבחן הנאשם שלל צורך טיפולי בתחום האלימות במשפחה ולא נמצא מתאים לטיפול קבוצתי, אך בהדרגה החל ליצור קשר טיפולי ולקח חלק פעיל בטיפול. הנאשם אמנם השקיע זמן ומאמץ בטיפול, אך הירתמותו לטיפול אינה יעילה, בשל עמדותיו.

7. לסיכום הדברים, ראוי עתירת התביעה למאסר מותנה ולפיצוי הנפגעת, שכן כל המדדים מצביעים על מיקום העונש הראוי בתחתית המתחם העונש ההולם.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום;

ב. פיצוי בסך 500 ₪ לזכות הנפגעת (ע"ת 1 בכתב האישום). הפיצוי יופקד עד ליום 1.8.18, אחרת יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל;

הוראות נלוות:

מוצגים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה; פיקדון - ככל שהופקד - בתיק בית המשפט או בתיק המשטרה, יושב לנאשם; עותק גזר הדין יועבר לידיעת שירות המבחן;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ז תמוז תשע"ח, 10 יולי 2018, במעמד הצדדים.